

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאוע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

יתרו מתפעל ואנו לא מתפעלים!?

היתה במדה של השמיעה - ששמע את דברי משה שקרבו לה', דרך הנסים שכלם ראו שה' עשה לישראל ולא באו כמותו בעונה אל משה. ונציר לעצמנו שהקב"ה עושה נסים, האם אחד מאתנו ילך בגלל זה למדבר?!

התשובה היא: בודאי שלא! וכל אחד יטען, למה רק אני אלך למדבר, הרי אף אחד לא הולך ולמה רק אני צריך ללכת?! אבל יתרו עשה מסירות נפש והלך למדבר לכבוד ה', לכן אומר היה הקדוש: "כשבא יתרו אזי התעלה והתפבד כבוד ה' בשמים ובארץ".

יש דף שרירים!?

ואם יתרו הגיע להכרה גדולה כזאת בגדלת ה', בודאי לנו זרע אברהם יצחק ויעקב ראוי לבא בכל יום להכרה נוספת בגדלת ה' - דרך התבוננות במצוות היומיות כמצוות תפלין.

דהנה נפסק בשלחן ערוך (או"ח סימן כז) שאף התפלין מניחים על הבשר התפוח בחלק העליון של היד, וזאת משום שהמקום הזה הוא המקום שנכרים בו השרירים של האדם, ודרך התפלין אנו זוכרים את חסד השרירים הבריאים שלנו, שאין לנו מחלת פרקינסון, ח"ו, שהיא מחלה קשה ונוראה. והקראים היו מניחים את התפלין במקומות אחרים, ואלו רק חכמים גלו שהתפלין צריכים להניחם במקום של השרירים, כדי שזוכר שהקב"ה נתן לנו בריאות בשרירים.

וכן הנחת התפלין במקום הזה הסמוך ללב, מזכיר לנו את חסד הגדול שהדם זורם לנו בלב והלב מזרים לנו את הדם בכל אבר ובכל גיד ובכל רייה. ועל כל רגע שהכל פועל כתקונו בגוף, עלינו לצוות הודאה עצומה לה' בכל לב ונפש.

"וישמע יתרו", אמרו חז"ל: "מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלקחת עמלק". והנה את קריעת ים סוף יתרו ראה בעיניו, כמו שאמרו חז"ל, שבעת קריעת ים סוף כל המימות שבעולם נקעו. ומסתבר שגם את מלקחת עמלק ראה בעיניו, שראה אותם משלכים מתים על ידי יהושע שהרגם.

אם כן קשה לכאורה, מדוע לא כתוב "וירא יתרו", הרי אינה דומה שמיעה לראיה, והראיה גדולה מהשמיעה שהיא גורמת התפעלות גדולה יותר מהשמיעה, אם כן ראוי לכאורה לומר שיתרו ראה את גדלת ה' וישראל בקריעת ים סוף ובמלקחת עמלק?

אלא, שההדוש אצל יתרו אינה זה שראה את קריעת ים סוף ומלקחת עמלק, כי כל העמים ראו זאת, אבל ההבדל בין יתרו לכל העמים היה שהוא שמע הסבר נכון ממושה למה שראה. והנה בתחלה יתרו שמע בקול העמים ועבד עבודה זרה וצער את משה. כמבאר במדרש, שהכניסו לכלא ומנע ממנו מאכל ומשקה, אלא שצפורה בתו נתנה לו אכל ושתיה.

אנו נצא המדברה!?

ואחר כך, כשמושה הוציא את ישראל ממצרים ונבקע להם הים ולחמו בעמלק, הוא הכניע את טבעו ואת כבודו ועוב את ביתו והלך למדבר אל משה. אף על פי שיש לו קנאה גדולה במשה, כיון שהוא אבד את כבודו ושררתו ואלו משה, התנו הצעיר ממנו. עלה לגדלה ולרום המעלה. בכל זאת יצא והלך אליו למדבר, ושמע ממנו את ההסבר שלו על מעשי ה' הללו וזה גרם לו להתגייר.

לכן כבר בתחלת הפרשה נאמר דוקא "וישמע יתרו" ולא "וירא יתרו", כי מעלתו

בס"ד

שמחים אנו להודיע

פתיחת הרישום לשיבה קטנה וגדולה

פסגות השב"א הבנע"ט

לפרטים ניתן לפנות לטל': 052-7115827

מתיקות הוינים

הבית מלא עשן ואני ישן...

ספור נוסף ששלח אלינו המוהל המקומי מירושלים - הרב מאיר שמעון בקר שליט"א:

בשנת תש"ס, נסעתי בעשרה בטבת שחל בערב שבת למירון יחד עם שני ידידי. לילה קודם - ליל ששי - ערכתי 'משמר' ולא ישנתי כל הלילה, ותכננתי שכל הדרך למירון אשן באוטובוס.

אך דא עקא, בשנים ההם לא היו הרבה אוטובוסים מירושלים למירון כמו היום, ורק אחת לכמה שעות יצא אוטובוס אחד. לכן כשעליתי לאוטובוס גליתי שאין שום מקום לשיבה פנוי. בלית ברירה נשארתי עומד כל הדרך, כשכלי מתש וגוף...

כשהגעתי למירון, חברי הכניסו אותי לחדר ששכרו מעל ציון הרשב"י, ואני מייד עליתי למטה וצללתי בשנה עמוקה מאד. בזמן הזה חברי הניחו סיר על האש שבגרה במלא עצמתה, כדי לבשל אכל לליל שבת - מוצאי החום.

הם יצאו מהחדר ושכחו את הסיר ששומד על אש בוערת, המים בסיר התאדו והסיר החל להשוך. החדר הקטן התמלא בעשן סמיך שחלק ונהיה סמיך יותר ויותר ואני שקוע בשנה עמוקה... לפתע אני שומע קול צעקה חזקה שממנה התעוררתי בבהלה.

אני רואה סביבי עשן סמיך מאד, ואני מבחין שהצעקה באה מהדלת, משני חברי שפתחו את הדלת וגלו את מצב

המשך המעשה בעמוד ד'

לכן אנו מניחים תפלין על אברינו, ואת הרצועה כורכים סביב האצבע כטבעת קדושין שהקב"ה נתן לנו, כי הוא יתברך ון ומפרנס אותנו כבעל המפרנס את אשתו.

והתפלין שעל היד מזכירות לנו שהידים אינם שלנו אלא הם יד' ה', וממילא מעשינו אינם 'מעשי יד' אדם' אלא הם 'מעשי ה', כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל.

וברכת התפלין היא ברכת הודאה על פעלת גופנו כראוי. והתפלה

והתפלין שמם דומה זה לזה משום שבזמן שיש בית המקדש אנו מקריבים קרבנות, ובזמן הגלות יש לנו רק הנחת התפלין שעשויים מעור בהמה, והם מזכירים לנו את החסד שבגופנו דרך התבוננות בבהמות שמהם עשויים התפלין - שזה במקום מה שהיינו מתבוננים בחסדי ה' שבגופנו דרך בהמות הקרבנות.

ועם התפלין אנו מתפללים את התפלה שהיא כנגד הקרבנות, וכך אנו מודים ומתפללים לה' על חסדיו שעלינו. נמצא שהתפלין והתפלה אחד הם ועל כן שמם דומה.

מדוע אתה עוסק בתורה?

אין מלים...

וכמו שאמר בתהלים: "אין מלה בלשוני", הינו שבפיו לא לכל לפרט את הכרת הטוב העצומה שלו לה', אבל לבו היה מלא וגדוש באהבת ה' אדירה. ודוד אומר: "ולך שע אמר אלקים מה לך לספר חקי", הינו שהקב"ה טוען לאדם, מדוע אתה קורא למצוות שלי - כמצוות תפלין - חקי; בזמן ש"ותשא בריתי עלי פיך", שהתפלין הם ברית וקשר אמין לה', קשור של אב ובנו, שיש בו הנבנה שאמורה להביא לנו אהבת ה' עצומה על בריאות גופנו. אם כן, אסור לנו לקרא לתפלין חק בלבד.

לכן בכל יום קדם הנחת תפלין, עלינו לזכר את האנשים שנפטרו בדם לב או בארוע מחי או שלקו בכריתת אברים או בנזון שרירים וכדומה, ר"ל, ולהתמלאות בשמחה מכך שאנו

טבע הרבה בני אדם הוא, שהם אוהבים לקרא הרבה ספרים, ורבים משתמשים בטבע הזה לקרא כתבי עת ודברי בטלה והבל ויש כאלו שמשתמשים בטבע הזה לקרא ולדעת הרבה תורה, אבל אינם עושים זאת לשם שמם אלא כדי להתמלא בדע גדול ונרחב בתורה, וזאת כדי להתגדל בעיני הבריות, ולכן למודם לא מביא להם שום עבודת ה' ולהפך הוא רק מוסיף להם גאווה ורמות רוח.

ופשוט וברור שלמוד כזה אינו נקרא 'דעת', כי דעת היא לדעת את ה' על ידי הלמוד ולזכר אותו בכל מקום שאנו עומדים בו. כמו שהיה מתנהג דוד מלכנו, שלבו היה דבק בה' בכל עת. ולא גלה את פנימיות לבו אפלו מעט מן המעט, והתהלים שבדיני הם רק שבריר קטן מהכרת הטוב העצומה שהיתה בלבו לה'.

בריאים ושלמים. כמו שהכרתי אברך שהיה גבור חיל ומוביל את כל ההבנה בשליטה גדולה, ויום אחד כרתו את שתי רגליו. עוד מעשה באדם אחר שהכרתי אותו כאדם בריא וחסון, שלקה בנזון שרירים והוא כיום מנח באבן שאין לה הופכין, ר"ל.

חדשות קדושות...

שאלו הם ה'חדשות' שצריך להתעניין ולהתבונן בהם, ולבוא מכך לאהבת ה' עצומה. שבזה מקימים "מבשרי אחזה אלוך" - מבשרם של אחרים שסובלים, אראה את חסד ה' ששומר אותי מפל הרע הזה. ובעת הנחת התפלין הוא עת רצון לבקש רחמים על החולים, שכשקושרים את הרצועות על ורוענו אפשר לכוון על אותם חולים שלקו בנזון שרירים וכדומה, שה' ישיב אותם לאיתנם.

התפלין שלך עומדות במקום המדיק?...

לריון בהודאה בלי להתעניף!

ואם אדם לא מתפעל מהחסדים הללו, זה סימן שאינו מעריך את מעשי ה' ורואה אותם כדברים של 'מה בכך'. ובאמת ראוי לדבר מחסד ה' השכם והערב בלי להתעניף, כמו שכתוב: "וקו' ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים ירצו ולא ייגעו לכו ולא ייעפו".

כי חסד ה' בעצמו מתחדש מרגע לרגע, שכן הדם זורם בגוף השכם והערב, והגוף דוחה מחלות ורע מתוכו בכל רגע ורגע מחדש, אם כן ראוי לדבר מחסדים אלו בכל עת בלי להתעניף.

לתפלין של ראש יש ארבעה בתים, והם צריכים להיות מפרדים ולא מחברים כמו ביד, ומדוע? כדי להזכיר לנו את החסד שבמחננו, שה' מבדיל ומפריד בו בין תא לתא, ואלו חלילה יפרץ ההבדלה וההפרדה שביניהם, דעתו של האדם מיד משתבשת עליו. וכל מה שאדם לומד ומגלה דעת ה' וזוכר את

אני הגבר ראיתי עני, ששהיתי בבית החולים ושם סבלתי מחלשה נוראה בגלל רבוי האינפויטיקה, והיו לי יסורים קשים.

וראוי לכל אחד ללכת לבתי חולים, כדי לזכר שבדרך כלל כל אחד מגיע בסוף ימיו לבית החולים, ויזכר מזה את ה' בראשית ימיו, לנצל אותם ולהיות נאמן בהם לה'. ויבא מכך לאהבת ה' כבר בהיותו בריא, ולא יכיר בחסד בריאותו רק בעת חליו, שאז זה כבר לא חכמה, אלא העקר הוא להעריך את הבריאות בעת שהאדם בריא.

וההדיוק של התפלין של ראש, והדיוק שאנו מדיקים שיעמדו במקום המדיק, מזכיר לנו את החסד של בריאות הנפש - שהמח שלנו עומד במקום ומכין דברים לאשורם ולא באופן משבש ולא תקין. וכן כשירת התפלין של יד על מקום השרירים, מזכיר לנו גם את חסד השרירים שיש לנו בפה, שעל ידם אנו יכולים לתקן ולעט היטב את האכל.

ה' יתברך, הכל שמור בתוך תאי המח - כל סוג וזרין בתא המיוחד לו.

זהירות ממחשבות טורדניות

ועל התפלין יש את האות ש"ן, על שם השם ש"ד", שהקב"ה נקרא בשם הזה משום "שאמר לעולמו די", שהקב"ה נתן קץ וקצבה לעולם בעת בריאתו, ונתן קץ וקצבה לבריאתו של האדם - שלא יסבל יותר ממה שהוא טובתו.

והשם הזה רמוז באות ש"ן שבתפלין של ראש, משום שגם במח הקב"ה נתן קץ וקצבה לשכל של האדם - כמה חכמה תהיה לו וכמה מחשבות יחשב.

ואדם צריך להזהר שלא לבחור ברע ולהרבות במחשבות טורדניות, שהרופאים גלו שמחשבות כאלו עלולים להביא לאדם נזון שרירים, ח"ו.

ועל כגון זה אמרו חז"ל, שאסור לחשב מה לפנים מה לאחור, כלומר שאסור לחשב

מתיקות שיהי

תפילות

רבנו של עולם, אתה בראת את היצור הרע, ובכל יום יצרו של האדם מתגבר עליו, ואין לנו עצה אלא התורה הזאת. לכן זכנו בכל יום יום לעסוק בתורתך לשמחה, ולהכיר על ידה אותך ליראה ולאהבה אותך.

וכשנמצא בתורתך את אבותינו הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, את משה רבנו ואת דוד מלכנו ושאר רועי ישראל, יתעורר לבנו בהתעוררות גדולה לאהבתך יתברך. כי נזכר את שיחותיהם ואת מעשיהם היפה היו עניים ושפלים, כמו שאמר דוד עבדך: "לא גבה לב", שלא גבה לבו אפילו לרגע קל בפעיה שמשחו שמואל הנביא למלך. "ולא הלכתי בגדלות ובגפלות ממני", בפעיה שהשיבוהו למלכותו.

ומזה אלמד שאף אם יורידו אותי מתפקידי לא אקעס על מי שיעשה לי זאת, ואתישיבו אותי לתפקידי וכן בכל עת של הצלחות, לא יגבה לבי - על ידי שאנרו את מחי ואת מחשבותי להזכר בכל ההשפלות שהיו לי בעבר.

בו: כגון שיזכר את החסד שאינו שוטף, כמו השוטפה שמסתובב בשכונה שלי, וכדומה. וכך ידע שהוא עושה את רצון ה' ושאינו כופה לו טובה.

ואהבה והערכה לה' ואינו מפקיר עצמו, אזי ה' ימחל לו.

והתורה נמשלה לכסף ולדבש, כמו שכתוב: "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים". ושלמה חכמנו אומר: "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה", הינו, אם אדם מרגיש הנאה בלמוד שלמד כמו שהריוח הרבה זזה ומטמונים, ומרגיש בה מתיקות כדבש - שזה לא קים אלא כשלמודו מביאו לאהבת ה' ולהקרת הטוב לבדו, שאינו כועס על הבריות גם כאשר יש לו נסיון או קשי כל שהוא - "אז תבין יראת ה' ודעת אלקים תמצא", למוד כזה מביא לתכלית ולהכנת דרך ה' ויראתו ולגלוי דעת ה'.

בר מצוה בכל יום...

ולכן דרך היהודים שהם מתענעעים בעת התפלות, על הדרך הפסוק: "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך", כי עצם הענוה הוא הבעת הודאה לה' על עצם זה שאנו יכולים לנענע ולהזיז את אברינו בלי כאבים - על ידי הסחוס שה' נתן לנו בין עצם לעצם. וכן על שאנו יכולים להזיז את ראשו בלי כאבים, לימין ולשמאל, ולא נתפס לנו הצואה.

לכן למעשה בכל בקר כשמיניחים תפלין, יש לזכר איזה שהוא חסד שיש לאדם הרגשה

מחשבות מיתרות, ואם הוא נמשך למחשבות רבות יחשב הרבה על ה' ועל חסדיו.

ובש"ן אחת בתפלין של ראש יש ארבעה ראשים - שמרמזו על ארבעה בתים של התפלין שמרמזים על חסד חלוק התאים במח. והש"ן השניה מרמזת לאדם לתת קץ ודי למחשבות וחקירות מיתרות.

איזה ספרים אתה קורא?

על כן, כשאדם רוצה לקרא בספר עליו לבחון האם זה מביא לו יראת ואהבת ה' או לא. כי "מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה..." ולאהבה אותו", כלומר שאדם צריך יראה ואהבה לה', שירא מה' ולא יחשב שהוא יחטא וה' מותר לו, ח"ו. ורק אם יש לו יראה

בחור בר מצוה שמח מאוד בעת הנחת התפלין בפעם הראשונה, אבל בדרך כלל זוהי רק שמחה חיצונית, שהוא שמח בחפץ התפלין הקדש שיש לו ובכובע הקדש שלובש וכו'. אבל כדגמת השמחה הזאת צריך לשמח שמחה אמיתית בכל יום בתפלין - על ידי התבוננות בדת הטמונה בהם. שיתבונן דרך הרצועות הכרוכות על הזרוע עם רוח של בשר בין כריכה לכריכה - שהרוח הזה רומז על הסחוס שיש לנו בין עצם לעצם, שעל ידו אנו יכולים להזיז את עצמותינו.

מתיקות פרות גינזור

ההסבר המלא לציור והתשובה לשאלות ולתמיהות, במאמר:

'רק רמי מעלה יודעים לאכול!'

ומה קשור לכאן הגשמים והקשת שגוראים בציור?

רבי יוחנן יושב יחד עם ריש לקיש לאחר שהשיבו בתשובה, ועם רב אמי ורב אסי ורבי אבהו ליד ים הפגרת הדומה בצורתו לכנוה ואוכל יחד עמקם מפרות גינזור. האכילה גורמת לריש לקיש טרוף הדעת, ולרב אמי ורב אסי היא גורמת נשירת שעה ולרבי אבהו היא גורמת שהזבוב שעלה על אפו מחליק משמן הפנים שנוצר מאכילת הפרות.

תמונה מאוד, וכי אמוראים קדושים כאלו אוכלים באופן כזה?!

לשם מה רבי יוחנן אוהו הרב בידו?

מדוע רבי יוחנן מצביע על גרעיני הפרות?

הגמרא (ברכות מה) מספרת על רבי יוחנן, שהלך עם תלמידיו והיה אוכל עמיה הרבה מפרות גנוסה ונגוסר הינו ים פגרת, שנקראת פגרת משום שפרותיה מתוקים כקול הכנור. רבי אבהו אכל עד שהיה מחליק הובבו מאפו משמן הפרות. רב אמי ורב אסי היו אוכלים עד שנשרו שערותיהם, רבי שמעון בן לקיש היה אוכל עד שהיתה נטרפת דעתו עליו.

וצריך להבין, מה פרושם של דברים אלו, הרי אלו אמוזאים קדושים ורמי מעלה ובודאי לא עסקו באכילה מגשמת. אלא דהנה רבי יוחנן היה יושב עם ריש לקיש ועוסק עמו כל היום בתורה, כגון מה ששניהם דנו (ב"מ פה). ממתי נקרא שנגמרה מלאכתה של החרב כדי שתחשב לכלי ותקבל טמאה. וכשריש לקיש חלק על רבי יוחנן ואמר לו "משיצחקן במים", אמר לו רבי יוחנן, אדם כמותך שהיה לסטים לשעבר אכן יודע היטב בעניני לסטות וחרבות.

מוכן לאכילה...

ודוקא למדנים גדולים שכאלו ידעו איך לאכול פרות, שכיון שלמדו מסכת חלין, נוכחו לראות כמה טרחות צריך לטרוח בשחיטה ובנקור החלב וכו', ובהקשרת הבשר לאכילה על ידי בשול וצליה; ומזה באו להעריך מאד את חסד הגדול שה' בורא עבורנו פרות. ובעת אכילתם חשו ש"אהבת עולם אהבתנו", כשהתבוננו בפרות שהם מוכנים לאכילה ושה' נתן בהם מתיקות וערכות גדולה מאהבתו אלינו. שמזה נבר' שה' דואג לנו ומכין לנו אכל מוכן וערב לחיך.

לכן אמרו חז"ל, שאדם עתיד לתן את הדין על כל פרי ופרי שלא אכל, ומדוע? משום שהיה ראוי לו לאכול את הפרי ולהפיר דרכו כמה ה' אוהב אותו, ולבוא מכך לתשובה שלמה על כל מה שפשע ומרד בה' - מתוך בושח שאף על פי כן ה' בטובו מטיב לו ומכלכל אותו בחן בחסד וברחמים.

החוטא שמקבל מתנות

משל למלך שהיה מטיב לבנו מאד. יום אחד הבן מרד בו והמלך הכרח לגרשו מביתו, אך הדבר קאב מאד למלך, והתיעץ עם אוהבו איך יוכל להשיב את בנו באופן שיגרום לו להעריך את המלך ולא ימרד בו שוב. לאחר שהתבונן בזה אוהב המלך, יעץ להכין לבן המלך חדרים מלאים בכל טוב, ולהשיבו ולתת לו את כל הטוב הזה. וכשהשיבו את הבן ונתנו לו את כל זה, הוא התבייש מאד מאד שאביו מטיב לו אחרי כל מה שמרד בו, ומתוך כך שב בתשובה שלמה על מעשיו ולא שב עוד לכסלה.

הנמשל: כשראה הקב"ה בדרו של נח שהבריות חוטאים לפניו, הוריד עליהם את המבול ובוז גרשם מהעולם. וכשיצא נח מהתבה עם שלשת בניו, אמר לפני ה': מה אעשה עם בני חם הרשע שלא יזיקו לעולם ברוחני ובגשמי? אמר לו הקב"ה, אני אתן את הקשת בענן אחרי שירד גשם, שהיא כמתנה יפה המפארת בצבעים מגונים, כדי לגרם לאנשים להתבייש מהגשם שירד לפניך.

הגשם מטריף את דעתך?!

כי אם אדם מתבונן כמה גדול חסד הגשם, דעתו נטרפת עליו מרב אהבת ה'. וזה יגרם לעולם לשוב בתשובה מתוך בושח ואהבת ה', שאף על פי שאנו מלאים עוונות הוא יתברך מטיב לנו בכל מיני טובות ומוריד לנו גשם. וכך על ידי הקשת יתרחקו בני העולם מדרכיו הרעים של חם.

ומעתה יובן מה שארע אצל ריש לקיש שאכל את הפרות לפני רבי יוחנן, וראה היאך רבי יוחנן בוכה מבושה מה' שמביא לו פרות ערבים - כי הוא מרגיש שזה לא מגיע לו. ועשה ריש לקיש קל והמר בעצמו, ומה רבי יוחנן הקדוש מרגיש שלא מגיע לו חסדים מה', כל שכן אני שהייתי תלמיד בבית המדרש ופרשתי ונעשיתי ראש השולדדים (תוספות ט), ובכל זאת הקב"ה אוהב אותי ונותן לי

כאלו פרות בטעם ערב, והטעם הוא בערכות מדיקת לפי הראוי.

ומזה נטרפה דעתו של ריש לקיש - שהיתה זו טרופ הדעת של אהבת ה', בכחינת "כי חולת אהבה אני", ובפרט שהתבונן בשאר חסדי ה' של הגשם. ועצם זה שרבי יוחנן שיושב מולו השיבו בתשובה ונתן לו שדוף את אחותו וזכה להיות קרוב לרבי יוחנן הצדיק, שכל זה גרם לו אהבת ה' אדירה עד כדי טרופ הדעת על שה' מטיב לנו ונותן לנו תורת אמת מתוקה וערבה כזאת.

שעור של אהבת ה'

כמו כן, רבי יוחנן היה לוקח גם את שאר תלמידיו לחמי טבריה ולאכילת פרות גנוסה, כדי לגלות את חסד ה' העצום הנפר בפרות ובמים - שהם קיום היקום. וזה עצמו היה שעור שהיה מוסר להם רבי יוחנן לגלות להם את אהבת ה' הגדולה אלינו, ובאו לאהבת ה' עצומה.

ורבי אבהו, מרב הריתחא של אהבת ה' היה מויע בעת אכילת הפרות, עד שכשעלה זכוב על אפו הוא החליק. ורב אמי ורב אסי היו באים מאכילתם בקרבת רבי יוחנן להתבוננות עמוקה בכל חסדי ה' הקשורים לפרות, כי רבי יוחנן למדם להתבונן גם בגרעינים של הפרות, שהם נראים לאדם כטפלים וכשערות הראש, ובאמת יש בגרעינים מעלה גדולה שעל ידם גדלים כל הפרות.

מתוך כך הוסיפו רב אמי ורב אסי להתבונן בכל חסד שבפרות, גם אם הוא נראה קטן כשערה. וכן התבוננו בחסד שערות ראשם ובשאר חסדי ה', גם הנראים דקים וקטנים כשערות. כך כל אחד מאתנו צריך להתנהג בעת אכילת הפרות - לטעם את הטעם הערב ולבא מכך לאהבת ה' עצומה ולבושה, מכך שה' מטיב לנו ומגלה לנו אהבה עצומה בפרות הנפלאים שנותן לנו אף על פי שחטאנו ופשענו נגדו. שהרי אדם שחושב מחשבות כאלו בעת אכילתו, הוא נקרא עובד ה'.

המשך מתיקות הגינים

אדם המבין ברפואה, אמר לי שהיה זה נס גמיה שפסעה היה ביני לבין הגרוע מכל, כי אלו חברי היו נזקרים בסיר העומד על האש רק כמה שניות יותר מאחר, כבר לא היה אפשר להציל אותי, כי שאיפת עשן לתוך הגוף שורפת תאים בראות, שדבר זה מסכן חיים ממש.

תוד באותה שבת זכיתי לעלות לתורה ולברך ברכת 'הגומל' ברבים, וכעת שוב אני רוצה להלל את ה' ולפרסם בזה את חסדו ברבים, "כי הצלת נפשי ממות".

הסכנה בו אני שרוי. הסבה שהצלחתי להבחין בחברי העומדים בפתח, היא מפני שעם פתיחת הדלת על ידם יצא החוצה זרם עצום של עשן. מיד התנערתי ויצאתי החוצה. כלם הציעו לי להתפנות לבית החולים, אך אני העדפתי קדם להרגע. הרגשתי שהראות שלי מלאות בעשן סמיק, וכל נשימה שאני נושם מקצת לי את הראות. פלטתי מהגוף לחות וההרגשה הייתה נוראה. אט אט התאוששתי עד שחזרתי לעצמי. כששוחחתי על כך עם